

Ω ασφοδελώνα' δίπλα σου
δυο εχλιμιντρίσαν άλογα
και διάβηκαν τρεχάτα...
Σαν κύμα έλαμπ' η ράχη τους'
από το πέλαο βήκανε,
τον έρμο άμμο εσκίσανε,
με ορτούς λαιμούς, τετράψηλα,
με άσπρους αφρούς, βαρβάτα...
Στα μάτια τους κουφόκαιγε
μιαν αστραψιά' και βύθισαν
πάλι στο κύμα, κύματα,
αφρός στου πέλαου τον αφρό,
και χάθηκαν. Και γνώρισα
τ' άτια, που το 'να ανθρωπίνη
φωνήν επήρε μάντισσα.
Τα ηνία εκράτει ο ήρωας'
χτύπησε, ετράβηξε μπροστά
τα θεοτικά του νιάτα...

Άτια ιερά, ακατάλυτα
σας κράτησεν η μοίρα,
στα μέτωπα τα ολόμαυρα
δένοντας, για τα βέβηλα
τα μάτια, μιαν ολόλευκη
μεγάλη αβασκαντήρα!